

*Τῶν Ἀγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν
Μακαρίου Κορίνθου, Νικοδήμου Ἀγιορείτου,
Νικηφόρου Χίου, καὶ διδασκάλου Ἀθανασίου Παρίου.*

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

Ἔκδοσις δ΄

*Ἔργον ψυχωφελέστατον καὶ σωτηριωδέστατον,
περιέχον μαρτύρια 190 καὶ πλέον Νεοφανῶν Ἀγίων
Μαρτύρων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μας
τῶν ἐτῶν 1400 ἕως 1900 μετὰ Χριστόν.*

**Ἐπιμέλεια
Ἀθανασίου Γ. Μάργαρη
Φιλολόγου**

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2011**

* * *

**Κατὰ τὸ αψ ε' (1795) ἔτος, Φεβρουαρίου ιζ', Σαββάτῳ τῆς α'
ἐβδομάδος τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς,**

**Ἐμαρτύρησεν ἐν Μυτιλήνῃ ὁ Ἀγ. Μάρτυς
Θεόδωρος ὁ Νέος**

(Ἐκ τοῦ Νέου Μαρτυρολογίου Ἀγ. Νικοδήμου)

Ὑμνος νεάζων Θεοδώρῳ τῷ νέῳ.

Χριστοῦ ἀθλητῇ, ἐνδίκως ἀρμοστέος.

Βῆ δὲ ἐς οὐλύμποιο φαεινὸν δῶ Θεόδωρος.

Οὗτος ὁ εὐλογημένος Θεόδωρος, ἦτον ἀπὸ ἑναν χωρίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως Νεοχωρί λεγόμενον, ὁ πατήρ του ἑκαλεῖτο Χατζῆ Ἀναστάσιος καὶ ἡ μήτηρ του Σμαραγδοῦ· ὄντας δὲ μικρὸν παιδίον ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα, ἔπειτα ἐπῆγεν εἰς ἓνα ζωγράφον καὶ ἔμαθε τὴν ζωγραφικὴν τέχνην καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν ἐδούλευεν εἰς τὰ βασιλικά παλάτια. Ἐκεῖ

συναναστρεφόμενος, διὰ κουφότητα γνώμης, ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὰς τρυφὰς καὶ ἀπὸ τὴν ματαιίαν δόξαν τῶν Ἀγαρηνῶν, μάλιστα δὲ παρακινήθεις καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐκείνους, ἀρνήθη (φεῦ)! τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ περιτμηθεὶς ἔμεινεν ἐκεῖ μέσα καὶ ἐδιδάσκετο τοὺς μύθους τῆς βδελυρᾶς των θρησκείας. Ἀφ' οὗ δὲ ἔκαμεν ἐκεῖ μέσα τρεῖς χρόνους, ἠκολούθησε πανοῦκλα καὶ βλέποντας ὁ Θεόδωρος τὸν θάνατον ἐμπρὸς του καθ' ἡμέραν, ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἐστοχάσθη τὸ κακὸν ὅπου ἔπαθε, νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, καὶ ἔκλαυσε πικρῶς καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε πλέον νὰ κεντρώνεται εἰς τὴν καρδίαν του ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ· ὅτι ὁ Θεὸς ὅπου θέλει πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν, οὕτω συνηθίζει, ἕνα μὲ ἕνα τρόπον, καὶ ἄλλον μὲ ἄλλον τρόπον καὶ μέσον ἔλκει εἰς μετανοίαν. Φθάνει μόνον, νὰ μὴ καταφρονῇ ὁ ἄνθρωπος τὰ κέντρα τῆς συνειδήσεώς του· ὅτι δὲ ὁ φόβος ἐκεῖνος ἐκ Θεοῦ ἦτον, διὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃ καὶ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ματαιότητα, ἀπὸ τοῦτο γίνεται φανερόν· ὅτι ἐκεῖ μέσα ὅπου εὐρίσκετο δὲν ἦτον ὡσὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ τὸν εἶχον εἰς μεγάλην τιμὴν καὶ ξεχωριστὴν εὐνοίαν, καὶ ἔδειχναν εἰς αὐτὸν φιλοτιμίαν πολλήν καὶ μὲ ἐνδυμασίας μεγαλοπρεπεῖς καὶ πολυτελεῖς τὸν ἐστόλισαν καὶ μὲ ἐλπίδας λοιπὸν μεγάλας εἰς τὸ ἐξῆς ἐτρέφετο.

Λοιπὸν ἀπλῶς καὶ ὥς ἔτυχε δὲν ἦτον ἀκόλουθον νὰ καταφρονήσῃ μίαν τοιαύτην βασιλικὴν εὐνοίαν, ὅπου τοῦ ἔβανεν εἰς τὴν φαντασίαν ὅλας τὰς χρηστὰς ἐλπίδας, δὲν ἦτον λέγω ἀκόλουθον νὰ κόψῃ τοὺς δεσμοὺς ἐκείνους, καὶ νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ ἐκείνην τὴν σατανικὴν ματαιότητα· ὅθεν ἔκαμε χρεια νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν καρδίαν του ἄνωθεν μία οὐράνιος καὶ πολλὰ δραστήριος δύναμις, ἡ ὁποία καὶ κατὰ ἀλήθειαν εἰσῆλθε καὶ τοῦ ἐμετάβαλε καὶ τὸν νοῦν καὶ τὰς φρένας, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ μισήσῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ φαινόμενα, ὅλην ἐκείνην τὴν βασιλικὴν φιλοφροσύνην, καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους καὶ τὴν θρησκείαν των· καὶ εἰς τὸ ἐξῆς πλέον ἐζήτει μὲ ποῖον τρόπον νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ἐζήτει δὲ ἐπιπόνως, καὶ μὲ πόθον διακαῇ· ὅθεν καὶ στενοχωρηθεὶς ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς πολλὰ, μίαν νύκτα ὅπου ἦτον φεγγάρι, ἐκρημνίσθη κάτω ἀπὸ ἕνα μέρος ὑψηλὸν διὰ νὰ φύγῃ, ἠκούσθη ὁμοῦς ὁ κτύπος καὶ ἔτρεξαν παρευθὺς τινὲς ἀπὸ ἐκείνους καὶ τὸν ἐγύρισαν ὀπίσω. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινάς, ἐκοινολόγησε τὸν σκοπὸν του εἰς ἕν Χριστιανὸν ὅπου ἐπήγαινε συχνάκις ἐκεῖ καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ τοῦ φέρῃ μίαν ἀλλαξιὰν φορέματα γεμιτζίτικα, διὰ νὰ φορέσῃ ταῦτα καὶ νὰ φύγῃ· ὁ γούναρης τὰ ἔφερε καὶ χωρὶς νὰ τὸν πεικάσῃ τινὰς τοῦ τὰ ἔδωκε· καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει τὴν εὐκαιρίαν τῆς φυγῆς.

Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ὅπου ἔτρωγαν ἐκεῖνοι ψωμί, κάνει τὸν σταυρόν του καὶ παίρνοντας τὰ φορέματα ἐκεῖνα πηγαίνει εἰς ἕνα τόπον παράμε-

ρον, ἐβγάνει τὰς γοῦνας καὶ τὰ ἄλλα τὰ λαμπρὰ ὅπου ἐφόρει καὶ ἐνδύεται τὰ χριστιανικά, μουζαλώνει καλὰ καὶ τὸ πρόσωπόν του μὲ τριμμένα κάρβουνα, ὅπου εἶχεν ἐτοιμασμένα, δένει τὸ μέτωπόν του μὲ ἓνα λερωμένον μανδῆλι, παίρνει καὶ εἰς τὸν ὦμον μίαν στάμναν καὶ ποιήσας εἰς τὸν ἑαυτὸν του πάλιν τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν κατηραμένον οἶκον, περνᾷ ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς φύλακας τῆς αὐλῆς, καταβαίνει εἰς τὴν θάλασσαν, ἐμβαίνει εἰς ἓνα καῖκι μικρὸν καὶ πηγαίνει εἰς τὸ ὁσπῆτι μιᾶς θείας του καὶ διατρίβοντας ἐκεῖ ἡμέρας τινάς, ἐχρίσθη τῷ Ἁγίῳ Μύρω, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ κόπους πολλοὺς καὶ φόβους καὶ ἔξοδα, κατέφυγεν εἰς Χίον καὶ ἔμεινε κοντὰ εἰς ἓνα πνευματικὸν πατέρα ξένον μερικὰς ἡμέρας ἡσυχάζων, καὶ ἀναγινώσκοντας βιβλία κατανυκτικά καὶ τὰ Μαρτύρια τῶν Ἁγίων, μάλιστα τῶν νέων Μαρτύρων, καὶ οὕτως ἦλθεν εἰς ἄκραν μετάνοιαν ἀναστενάζων ἐκ βάθους καρδίας διὰ τὸ κακὸν ὅπου ἔπαθεν, ἔπειτα ἐξωμολογήθη ὅλας τὰς ἁμαρτίας ὅπου ὡς ἄνθρωπος ἔπραξεν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, δις καὶ τρίς μὲ μίαν γενικὴν καὶ λεπτομερῆ ἐξομολόγησιν, χωρὶς νὰ ἀστοχήσῃ καμμίαν, καὶ οὕτω ἐμετάλαβε τὰ ἄχραντα Μυστήρια. Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ κατανύγεται καὶ νὰ ποθῇ τὸ μαρτύριον, ἀκούοντας μάλιστα τὸ γενναῖον Μαρτύριον καὶ τὰς ἀριστείας τοῦ πρὸ αὐτοῦ μαρτυρήσαντος Ἁγίου Πολυδώρου, (τὰ ὁποῖα ἤκουε σχεδὸν κάθε ἡμέραν) καὶ ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν ηὔξανε εἰς αὐτὸν ἢ κατάνυξις καὶ ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου, ηὔξησαν ὅμως ἐν ταυτῷ καὶ οἱ λογισμοὶ καὶ οἱ πειρασμοὶ τοῦ μισοκάλου, ὑπὸ τῶν ὁποίων στενοχωρούμενος ἀπὸ ἓνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ Μαρτυρίου φλεγόμενος, ἐβιάζετο πότε νὰ εὔρεθῇ ὁ τρόπος νὰ τελέσῃ τὸ ποθούμενον καὶ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὸν πειράζοντα. Λοιπὸν, τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος, εὔρεθῇ ἓνας θεοσεβὴς καὶ ζήλωτῆς ἀδελφὸς καὶ τὸν ἐπῆρεν καὶ ἐπῆγεν εἰς τόπον πλέον παράμερον καὶ ἡσύχασαν οἱ δύο, δεόμενοι τοῦ Θεοῦ κοινῶς τε καὶ κατ' ἰδίαν, διὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ θέλημά του τὸ Ἅγιον. Τότε ὁ ἀδελφὸς κινηθεὶς ἀπὸ ἀγάπην, τοῦ ἐσύνθεσε τὴν εὐχὴν ταύτην· *«Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ ἱατρὸς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλ' ἐνδυνάμωσον τὴν ἀσθενῆ καὶ πεπωρωμένην καρδίαν μου, καὶ θέρμανον αὐτὴν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ὑπὲρ σοῦ Μαρτυρίου· ἵνα καθὼς σὲ ἀρνήθηκα τὸν πλάστην μου καὶ εὐεργέτην, χωρὶς νὰ μὲ βιάσῃ τινάς, καὶ ἔγινα δοῦλος τοῦ μιαινοῦ διαβόλου καὶ παίγνιον τῶν δαιμόνων, καὶ εὕρισκόμεν ὑπὸ τὴν αὐτῶν ἐξουσίαν, ὑποτασσόμενος τοῖς αὐτῶν καὶ ἑμοῖς θελήμασι, οὕτω πάλιν διὰ τῆς σῆς χάριτος καὶ ἀνυπερβλήτου μακροθυμίας, ἥτις μὲ ἐβοήθησε καὶ ἔφυγα τὰς παγίδας αὐτῶν, ἀξιώσῃς με τὸν ἐλεεινὸν καὶ ἄθλιον καὶ ἀνάξιον τῆς κλήσεως τῶν Χριστιανῶν, νὰ σὲ ὁμολογήσω ἐνώπιον ἀρχόντων καὶ τυράννων. Ναὶ Κύριέ μου, ναὶ μονογενὲς υἱὲ τοῦ Θεοῦ, μὴ με βδελύξῃ τὸν τα-*

πεινόν σου δοῦλον, ἀλλὰ παράλαβέ με ἐν τῷ χορῷ τῶν Μαρτύρων σου, καὶ ἀξιώσόν με τυχεῖν τῆς ἐφέσεως αὐτῶν. Ἀμήν».

Καὶ μετὰ τὴν εὐχὴν ἔλεγεν· «Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ καλῶς ἀθλήσαντες καὶ στεφανωθέντες, πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον ἐλεηθῆναι τὴν ἐμὴν ψυχὴν»· «Ὑπεραγία Θεοτόκε μεσίτρια τῶν ἁμαρτωλῶν, δὲν μὲ βλέπεις, Κυρία μου, εἰς ποίαν ἀθλίαν κατάστασιν ἦλθα, νὰ ἀρνηθῶ τὸν Υἱόν σου; ὦ Κυρία μου, ὦ Παντάνασσα, λυπήσου με καὶ μεσίτευσον πρὸς τὸν υἱόν σου τὸν ἀνεξίκακον διὰ λόγου μου· διατὶ ἂν ἐσὺ Κυρία μου δὲν μοὶ βοηθήσης, τί ἔχω νὰ γένω; ἐγὼ Κυρία μου εἰς ἐσένα ἔχω τὸ θάρρος μου, καὶ λοιπὸν ἐσὺ βοήθησόν μοι ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τῆς ἀνάγκης μου τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Πολύδωρε, δὲν μὲ βλέπεις, ἀδελφέ μου, ποῦ καὶ εἰς ποίαν ἀνάγκην εὐρίσκομαι; σὺ ἀδελφὲ ἦσουν ὁμοιοπαθὴς μὲ ἐμένα τὸν ἄθλιον, καὶ διατὶ δὲν μὲ ἀκούεις; ἀλλ' ὥς φαίνεται ἀδελφέ μου σὺ εὐρισκόμενος εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου μας, ἀλησμόνησας τὰ γήϊνα. Ἐγὼ ἀδελφέ μου πιστεύω ὅτι ἡῤες παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, διὰ τὸν πολὺν σου πόθον ὅπου εἶχες εἰς τὸ Μαρτύριον, τὸν ὅποιον ἐγὼ δὲν ἔχω, καὶ δεήθητι τοῦ Κυρίου μετὰ τῶν συμμαρτύρων σου, νὰ μοῦ δώσῃ δύναμιν, νὰ ὑποφέρω τὰ βάσανα τοῦ Μαρτυρίου. Ναὶ ἀδελφέ μου καὶ Πολύδωρέ μου, βοήθησόν μοι εἰς τὴν ἀνάγκην μου ταύτην. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με τὸν ἀρνητὴν σου»· τὸ ὅποιον ἔλεγε συχνότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα.

Αὐτὴν τὴν εὐχὴν ἐδέχθη ὁ μάρτυς ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν μὲ πολλὴν εὐλάβειαν καὶ ὀλημερινῶς τὴν ἔλεγεν, ἕως ὅπου τὴν ἀποστήθισεν, ἥτις τοῦ ἐπροξένησε πολλὴν κατάνυξιν καὶ ἄναψε τὴν καρδίαν του εἰς τὸν πόθον τοῦ Μαρτυρίου· διὸ καὶ κάθε ὥραν τοῦ ἔλεγε, νὰ ἐτοιμασθῶμεν πάτερ, νὰ ἐτοιμασθῶμεν, καιρὸς εἶναι πλέον νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν δουλείαν μας. Τότε ἐπῆγε καὶ ὁ ἄλλος πνευματικὸς ἀδελφός, ὅπου τὸν εἶχε πρότερον, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐδοκίμασαν μὲ πολλὰ καὶ οἱ δύο καὶ εἶδον τὸ στερεὸν τῆς γνώμης του, ἐγινεν ἀπόφασις, νὰ ὑπάγῃ ὁ ζηλωτὴς ἀδελφός μὲ τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν Μυτιλήνην, διὰ νὰ τὸν παρηγορῇ εἰς τὸν δρόμον· ὁ δὲ ἄλλος ὅπου ἔμεινεν εἰς τὴν Χίον, συμβουλευσας αὐτοὺς τὰ εἰκότα καὶ εὐξάμενος, ἀπέλυσεν ἐν εἰρήνῃ. Ἀφοῦ δὲ ἀνεχώρησεν διὰ τὴν Μυτιλήνην, ἐκείνην τὴν νύκτα ἐδοκίμασεν ὁ εὐλογημένος Θεόδωρος μέγαν ἀγῶνα ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς τῆς ἀκαθαρσίας καὶ βλασφημίας· διὸ καὶ ἐξύπνα τὸν ἀδελφὸν τὴν νύκτα, καὶ τοῦ ἔλεγεν, ἄχ γέροντά μου τί νὰ κάμω; δὲν μὲ λυπεῖσαι τὸν δυστυχῆ; μὲ ἔφαγαν οἱ λογισμοὶ τὸν ταλαίπωρον· ἐκεῖνος δὲ τὸν ἐπαρηγόρει ὥς ἐδύνατο, καὶ πάλιν μετὰ ταῦτα τοῦ ἔλεγεν, Ἅγιέ μου γέροντα, νὰ ὑπάγωμεν τὸ ὀγληγορώτερον νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν σατανᾶν, διότι μὲ κατατρώγει τὸν δυστυχῆ, νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Χριστόν μου, νὰ ὑπάγω· ἕως δὲ νὰ φθάσουν εἰς τὴν Μυτιλήνην, ἀνέλυσε σχεδὸν τὸ σῶμα

τοῦ εὐλογημένου ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, καὶ τὴν ὥρα ὅπου ἄραξαν εἰς ἓνα μέρος τῆς Μυτιλήνης, νά, καὶ ἔρχονται δύο ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς μέσα εἰς τὸ καῖκι, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐφόβισαν πολλά, ἀλλὰ πάλιν μετὰ ὥραν ἱκανὴν ἔφυγαν χωρὶς νὰ τοὺς πειράξουν ὁλότελα. Τότε ὁ Μάρτυς λέγει πρὸς τὸν ἀδελφόν· γέροντά μου δὲν εἶναι συμφέρον εἰς ἐμὲ νὰ καθήσω πλέον μέσα εἰς τὸ καῖκι, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔβγωμεν ἔξω καὶ νὰ κάμωμεν τὴν δουλείαν μας. Ὅθεν ἐπαραμέρισαν ὀλίγον ἀπὸ τὸ καῖκι, καὶ ἐτοιμάσαντες ἐμετάλαβεν ὁ Μάρτυς τὰ θεῖα Μυστήρια με πολλὴν εὐλάβειαν καὶ κατάνυξιν. Ἐπειτα ἐκάθισαν διὰ νὰ φάγουν ὀλίγην τροφὴν καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάρτυς δὲν ἐδύνετο νὰ φάγῃ ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα ὅπου ἔχυνεν, τοῦ λέγει ὁ ἀδελφὸς φάγε ὀλίγον υἱέ μου Θεόδωρε· ὁ δὲ κλαίων ἔφαγεν ὀλίγον. Ἐπειτα τοῦ λέγει· δὲν δύναμαι Ἀγίε γέροντά μου νὰ φάγω, ὅτι ἔφραξεν ὁ λαιμός μου· μόνον νὰ πηγαίνω εἰς τὴν δουλείαν μου διὰ νὰ ἐξεννοιάσω, ὅτι ἔχω μεγάλην βάσανον εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἀφοῦ δὲ ἐπαρηγόρησεν αὐτὸν ὁ ἀδελφός, ὡς ἔπρεπε, πάλιν τοῦ λέγει ὁ Μάρτυς, δὲν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ περιμένω γέροντά μου, μόνον νὰ πάρωμεν τὰ χρειάζόμενα ἱμάτια καὶ νὰ ἔβγωμεν παράμερα νὰ τὰ φορέσω, διὰ νὰ πηγαίνω εἰς τὸν δρόμον μου· ὅθεν εὐρόντες τόπον ἀρμόδιον, ἔβγαλε τὰ φορέματά του καὶ ἐφόρεσε τὰ τῶν Ἀγαρηνῶν· καὶ διὰ νὰ μὴ τοὺς καταφθάσῃ τινάς, ἐκάθισεν ὁ ἀδελφὸς εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ θηλυκώσῃ τὸ ποτοῦρι εἰς τὰ ποδάρια του· ὁ δὲ Μάρτυς κλαίων ἔσκυπτε καὶ ἐφιλοῦσε τὰς χεῖράς του λέγων· εὐχαριστῶ σοι Ἀγίέ μου γέροντα· ὁ Θεὸς νὰ πληρώσῃ τοὺς κόπους σου, ὅτι ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σοῦ τοὺς πληρώσω. Ὁ δὲ ἀδελφὸς συμπονέσας, εἰς τὴν λύπην τῆς καρδίας του, με δάκρυα ἔλεγεν αὐτῷ· ἀδελφέ μου, Θεόδωρε, μήπως σοῦ ἤλθε καμμία δειλία εἰς τὴν καρδίαν; ὁ Μάρτυς, οὐχὶ πάτερ, ἀλλὰ λυποῦμαι διὰ τὸν χωρισμόν σου, καὶ οὕτω πίπτει πάλιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀδελφοῦ καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτοὺς κατεφίλει καὶ τοὺς ἔβρεχε με τὰ δάκρυα, λέγων· Ἀγιοὶ πόδες ὅπου ἐκοπιάσατε τόσον διὰ λόγου μου· ὁ δὲ ἀδελφὸς τοῦ ἔλεγεν· παῦσε, Θεόδωρε, καὶ ποῖος εἶμαι ἐγώ, ἢ τί καλὸν σοῦ ἔκαμα; ἐγὼ ἔχω χρέος νὰ σὲ ἀγαπῶ, διατὶ καὶ σὺ ἠγάπησες τὸν Χριστόν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην του παραδίδεις τὸν ἑαυτόν σου εἰς θάνατον. Τότε τοῦ λέγει, καὶ ἂν με ἀγαπᾷς, ὡς λέγεις, θέλω νὰ φυλάξῃς τὴν ὑπόσχεσιν ὅπου μοῦ ἔκαμες μέσα εἰς τὸ καῖκι, ἡγουν θέλω νὰ ὑπάγῃς μετὰ τὸν θάνατόν μου, νὰ ἀνταμώσῃς τοὺς γονεῖς μου διὰ τὴν ἀγάπην μου, καὶ νὰ τοὺς παρηγορήσῃς, ὅτι πολλὰ τοὺς ἐλύπησα καὶ πονεῖ δι' αὐτοὺς ἡ ψυχὴ μου, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἁγίου Πολυδώρου, ἐπῆγες εἰς τὴν Κύπρον καὶ ἐπαρηγόρησες τοὺς γονεῖς του· ὁ δὲ ἀδελφὸς τοῦ λέγει· Θεόδωρε, μὴ λυπῆσαι, μηδὲ ἔχε φροντίδα διὰ τοὺς γονεῖς σου, διατὶ ἐκεῖνοι, ἀφοῦ τὸ μά-

θουν, ἔχουν νὰ χαροῦν πολλά, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην σου κάμνω καὶ τοῦτο τὸ ζήτημά σου, μόνον σὺ πρέσβευε πρὸς τὸν Κύριον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἁμαρτωλῆς μου ψυχῆς· ὁ δὲ Μάρτυς ἔλεγε, σὺ πάτερ, σὺ παρακάλεσον τὸν Κύριον νὰ μοῦ δώσῃ δύναμιν νὰ νικήσω τὸν ἐχθρόν μου διάβολον· ἔτι σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ προσκυνήσῃς τὸν πνευματικὸν ἱατρὸν τῆς ψυχῆς μου, καὶ πολλὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς, ὁμοίως καὶ τὸν ἀδελφὸν ὁποῦ μᾶς ὑπηρετήσῃ νὰ τὸν ἀσπασθῇς ἐκ μέρους μου.

Ταῦτα ἀκούων ὁ ἀδελφός, καὶ βλέπων τὸ ἱλαρὸν αὐτοῦ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ δάκρυα γέμοντας, ἔκλαυσε καὶ αὐτὸς καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὸν καταφιλήσας τὴν μαρτυρικὴν του κεφαλὴν, τοῦ λέγει, πορεύου υἱέ μου τὴν ποθουμένην ὁδὸν σου καὶ ὁ Κύριος ἔσται μετὰ σοῦ ἐνισχύων σε. Ἐκεῖνος δὲ πεσὼν πάλιν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ ἔλεγεν· Ἄγιέ μου γέροντα, παρηγόρησόν με καὶ εἰπέ μοι ἂν ὑπάγῃς βέβαια εἰς τοὺς γονεῖς μου· ὑπάγω, τοῦ εἶπεν ὁ ἀδελφός, ὑπάγω· μόνον σὺ ἀμερίμνησον περὶ τούτου, καὶ ἐγὼ εἶμαι δοῦλός σου· ἐσὺ διὰ τὸν Θεὸν πηγαίνεις νὰ χύσῃς τὸ αἷμά σου καὶ ἐγὼ νὰ ἀμελήσω; τί εἶναι αὐτὰ ὁποῦ λέγεις; ὅχι μόνον νὰ τοὺς παρηγορήσω, ἀλλὰ καὶ εἴτι ἄλλο δυνηθῶ νὰ τοὺς κάμω. Ἀφοῦ δὲ ὀλίγον ἀνεχώρησεν ὁ Μάρτυς, πάλιν ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ, Θεόδωρε μήπως θέλῃς τίποτε ἀπὸ ἐμένα; λέγει του ὁ Μάρτυς ὅχι· λοιπὸν πῆγαινε υἱέ μου, τοῦ εἶπε, καλότηχος καὶ μακάριος εἶσαι ἐσύ, μοῦ φαίνεται κατὰ ἀλήθειαν, ὅτι βλέπω τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας νὰ σὲ συνοδεύουν, ὕπαγε λοιπὸν εἰς ὁδὸν εἰρήνης στρατιῶτα τοῦ Χριστοῦ καὶ μὴ μὲ ἀλησμονήσῃς τὸν ἀγαπητόν σου ἀδελφόν· καὶ ὁ Μάρτυς, ἐσὺ Ἄγιέ μου γέροντα μὴ μὲ ἀλησμονήσῃς, καὶ οὕτως ἀποχαιρετήσαντες ἀλλήλους καὶ δακρυρροοῦντες καὶ οἱ δύο ἐχωρίσθησαν. Καὶ ἀνέβαιναν ὁ Μάρτυς καὶ πάλιν ἐβλεπε ὀπίσω πρὸς τὸν ἀδελφόν, ποιῶν σχῆμα μετανοίας αὐτῷ, καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ καὶ πάλιν, ἕως ὁποῦ ἐμάκρυνε καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον· ὁ δὲ ἀδελφὸς ἐπῆγεν εἰς ἓνα μέρος καὶ ἐστάθη προσμένων νὰ μάθῃ τί τὸ ἀποβησόμενον. Καὶ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας εὐρίσκοντας δύο Χριστιανούς ὁποῦ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ κάστρον, τοὺς ἠρώτησεν ἂν ἤξεύρουν κανένα καινούριον· ἐκεῖνοι τοῦ ἀπεκρίθησαν, τί νὰ σοῦ εἰποῦμεν πάτερ; σήμερον εἶδαμεν ἓνα νέον καλούμενον Θεόδωρον, ὁποῦ διὰ τὴν πίστιν ἐμαρτύρησε καὶ ἐκρέματο εἰς τὴν φούρκαν καὶ ἐθαυμάσαμεν· ἠκούσαμεν, ὅτι τοῦ ἔκαμαν πολλὰ μαρτύρια.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀδελφός, ἀπὸ τὴν πολλήν του χαρὰν ἐδάκρυσεν, αὐτοὶ δὲ τὸν ἠρώτησαν, τί ἔχει καὶ δακρύει; αὐτὸς δὲ τοὺς ἀπεκρίθη· πρᾶγμα ἤκουσα ὁποῦ δὲν τὸ ἠλπιζα, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τὴν χαρὰν μου τώρα ἐδάκρυσα, ὅτι εἰς τοιοῦτον καιρὸν ὁποῦ ἐπλάτυνεν ἡ κακία, γίνονται διὰ τὸν Χριστὸν μάρτυρες. Ἐκεῖνοι δὲ ἄρχισαν καὶ ἔλεγον τὰ αὐτοῦ

μαρτύρια, ἓνα καθ' ἓνα, ὁ δὲ ἀδελφὸς δὲν ὑπέφερε πλέον, ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκίνησε διὰ τὸ κάστρον, καὶ πηγαίνοντας βλέπει τὸ μαρτυρικὸν σῶμα κρεμáμενον ἀκόμη εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ὁλόγυμνον μὲ τόσα μαρτυρικὰ στίγματα καταπληγωμένον καὶ μὲ τόσῃν χάριν τῆς ἀγιότητος ἐστολισμένον, ὅπου πάντες οἱ Χριστιανοὶ βλέποντες ἐπόνει ἡ καρδία των καὶ ἐθαύμαζον, ἐν ταύτῳ καὶ ἔλεγον ὅτι εἶναι παρόμοιον κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὴν σεβασμιότητα μὲ τὴν ἀποκαθήλωσιν τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ· καὶ παρρησίᾳ ἐπήγαιναν νέοι καὶ γέροντες, καὶ ἔκοπταν τὸ ὑποκάμισον αὐτοῦ καὶ τὸ ἔβαφαν εἰς τὸ αἶμα, καὶ τὸ ἔπαιρναν χάριν εὐλαβείας. Λοιπὸν τὸ ἱερόν του μαρτύριον, καθὼς οἱ ἐκεῖ εὔρεθέντες Χριστιανοὶ ἐδιηγοῦντο, κατὰ τὸν ἐξῆς ἠκολούθησε τρόπον.

Τῇ ε' ἡμέρᾳ τῆς α' ἐβδομάδος τῆς ἀγίας τεσσαρακοστῆς, ἐπῆγεν ὁ μακάριος Θεόδωρος καὶ ἐπαρρησιάσθη εἰς τὸν κριτὴν τῆς πόλεως, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων· σὺ εἶσαι ὁ κριτὴς τοῦ τόπου; ἀπεκρίθη ὁ κριτής, ναί, ἐγὼ εἶμαι· καὶ ὁ Μάρτυς λέγει· σήμερον δέκα χρόνοι, σκοτισθεῖς τὸν νοῦν, ἦλθα καὶ μὲ ἐκάμετε Τοῦρκον· τώρα πάλιν ἦλθα εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἐγνώρισα τὴν πτωσίν μου καὶ τὸ κακὸν ὅπου ἔπαθα καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, καὶ νὰ σοῦ δώσω τὴν κάλπικην καὶ βδελυρὰν θρησκείαν ὅπου μοῦ ἔδωσες, καὶ νὰ ὁμολογήσω τὴν ἐδικήν μου πίστιν, ὅτι εἶναι ἀληθινὴ καὶ ἀγία· καὶ εὐθὺς ἐβγάλει ἐκ τῆς κεφαλῆς του σκούφιαν ὅπου ἐφόρει καὶ τὴν ρίπτει ἐμπρὸς τοῦ κριτοῦ, ἐξέσπασε δὲ καὶ τὰ πράσινα ὅπου εἶχεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν καὶ τὰ ἐκαταπάτησε πολλάκις, λέγων· καθὼς καταφρονῶ αὐτὰ ὅπου εἶναι σημάδια τῆς θρησκείας σας, ἔτζη καταφρονῶ καὶ αὐτὴν τὴν θρησκείαν σας καὶ ἐξουθενῶ αὐτὴν καὶ ἀποστρέφομαι. Βλέποντας δὲ ὁ κριτὴς τὴν τοσαύτην τοῦ νέου παρρησίαν, ἔμεινεν ὁλος ἐξεστηκῶς καὶ ἔλεγε τοῖς παρεστῶσι, τίς εἶναι οὗτος; ἐκεῖνοι δὲ ἀπεκρίθησαν, ὅτι εἶναι τρελλός· ὁ δὲ Μάρτυς εἶπεν, ὅχι δὲν εἶμαι τρελλός, ἀλλ' εἶμαι Χριστιανὸς καὶ Χριστιανὸς ἐγεννήθηκα, καὶ Χριστιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω· οἱ δὲ ἐκεῖσε εὔρεθέντες Χριστιανοί, εἶπον τῷ Μάρτυρι· παλληκάρι τί ἔχεις; ὁ δὲ Μάρτυς οὐδεμίαν ἀπόκρισιν ἔδωκεν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔσκυπτε εἰς τὴν γῆν τὸ πρόσωπον, καὶ ἔλεγε εἰς τὸν κριτὴν· ἰδοὺ ὅπου εἶδες καὶ ἠκουσες ἀπὸ τὸ στόμα μου, ὅτι εἶμαι Χριστιανὸς καὶ ὅτι ἀρνοῦμαι τὴν θρησκείαν σας· ὅ,τι ἔχεις λοιπὸν νὰ κάμῃς εἰς ἐμένα, κάμε το πλέον ὀγλήγορα, διὰ νὰ γλυτώσω· εἶμαι δὲ ἔτοιμος νὰ ὑπομείνω ὅλα, ὅσα ἔχεις νὰ μοῦ κάμῃς, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου. Ὁ κριτὴς λέγει πρὸς τὸν Μάρτυρα, ἐσὺ εἶσαι τρελλός καὶ ἐβγήκες ἀπὸ τὸν νοῦν σου· καὶ ὁ Μάρτυς, εἰς τὸν ἑαυτόν μου εἶμαι καὶ διὰ τοῦτο ἀποστρέφομαι τὴν θρησκείαν σας· ἀκούοντες δὲ ταῦτα οἱ ἐκεῖσε ἀγάδες εἶπον, ἐβγάλετέ τον ἔξω, καὶ ἔτζη, σπρώχνοντες αὐτὸν καὶ δέρνοντες καὶ λακτίζοντες, τὸν ἐγκρέμνισαν ἀ-

πὸ τὴν σκάλαν, διὰ νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τοῦ ναζίρη τὸ κονάκι· ἔβγαλε δὲ ὁ Μάρτυς καὶ τὰ κόκκινα παπούτζια ἀπὸ τὰ ποδάρια του καὶ τὰ ρίπτει ἐμπρὸς τοὺς, καὶ λέγει· ἐπάρετέ τα καὶ αὐτὰ τὰ κατηραμένα. Πηγαίνοντας δὲ εἰς τὸν δρόμον, ὅποιον Χριστιανὸν ἀπαντοῦσε, τὸν ἔλεγεν συγχώρησόν μοι ἀδελφέ μου, Χριστιανὸς εἶμαι· φθάσαντες δὲ ἐκεῖ, τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐσφάλισαν εἰς τὸ ξύλον καὶ ἄλυσον βαρέαν τοῦ ἐπέρασαν εἰς τὸν λαιμόν, καὶ ὅποιος ἤθελεν ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς ἔμβαιεν εἰς τὴν φυλακὴν, ἢ διὰ νὰ τὸν δείρῃ, ἢ διὰ νὰ τὸν περιγελάσῃ ὡς μωρόν· ὁ δὲ Μάρτυς ἔλεγεν, ὅτι εἶναι εἰς τὰς φρένας του καὶ ὅτι εἶναι Χριστιανός.

Τῇ δὲ Παρασκευῇ εἰς τὰς ἑξ ὥρας τῆς ἡμέρας, ἔβγαλαν τὸν Μάρτυρα πρὸς ἐξέτασιν, καὶ ἔλεγον αὐτῷ· ἦλθες εἰς τὸν νοῦν σου; ὁ Μάρτυς ἔλεγεν, ἐγὼ εἰς τὸν ἑαυτόν μου εἶμαι, αὐτοὶ δὲ τοῦ ἔλεγον, ἔλα εἰς τὴν πίστιν μας, καὶ ἡμεῖς νὰ σοῦ κάμωμεν ροῦχα καὶ νὰ σοῦ δώσωμεν ἄσπρα, καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλῃς· ὁ δὲ Μάρτυς ἔλεγεν, αὐτὰ ὅλα εἶναι διὰ λόγου σας· δὲν ἔχετε γνῶσιν ταλαίπωροι; τί πειράζετε καὶ δοκιμάζετε ἓνα ὁποῦ βλασφημεῖ τὸν Μωάμεθ καὶ τὴν πίστιν σας ἀποστρέφεται; ἀφήνετε ἐσεῖς τὴν πίστιν σας νὰ γενῇτε Χριστιανοί; ὅχι ἀπεκρίθησαν· λοιπὸν τοὺς λέγει ὁ Μάρτυς, πῶς ἐγὼ νὰ ἀφήσω τὴν πίστιν μου τὴν λαμπρὰν καὶ νὰ ἔλθω εἰς τὴν σκοτεινὴν τὴν ἐδικὴν σας; ὁποῦ ἐσεῖς εἰς τὸ ραμαζάνι σας τρώγετε ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν κοιμᾶσθε; αὐτοὶ δὲ εἶπον τῷ Μάρτυρι, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἔγινες Τοῦρκος; ἀπεκρίθη ὁ Μάρτυς· ἐσκοτίσθηκα εἰς τὸν νοῦν, ἐγελάσθηκα ἀπὸ λόγου σας καὶ ἔγινα Τοῦρκος· τώρα ὁμως ἦλθα εἰς τὸν ἑαυτόν μου καὶ εἶμαι Χριστιανός, καὶ γνωρίσας τὴν πλάνην ὁποῦ ἔπαθα, ἀποστρέφομαι καὶ τὴν πίστιν σας καὶ τὸν προφήτην σας καὶ ὅλους ἐσᾶς· διὰ τί δὲν μὲ χαλάτε, μόνον μὲ φυλάττετε; εὐθὺς δὲ ὁ κριτὴς καὶ ὁ ναζίρης, καὶ ὁ γιανιτζάραγας, καὶ ἄλλοι ὁποῦ ἦσαν ἐκεῖ, ἐφώναξαν ἐβγάλετέ τον ἔξω, διὰ νὰ μὴ μᾶς κολάσῃ· καὶ οὕτω μὲ πολλοὺς δαρμοὺς καὶ λακτισμοὺς τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εἰς τὰ δεσμά, καὶ ἄφησαν τὴν φυλακὴν ἀνοικτὴν, ὅποιος θέλει νὰ ἐμβαίνει νὰ τὸν δέρνῃ. Ἐδωσαν δὲ αὐτῷ χωριστὰ τριακοσίας ξυλίας εἰς τοὺς πόδας· ἔπειτα ἐπῆραν ράβδους εἰς τὰς χεῖρας καὶ τὸν ἔδερναν ἕως δεκαπέντε ἄνθρωποι τὸν ἀριθμόν, καὶ ὅπου ἔφθανεν ὁ καθ' ἓνας τὸν ἐκτύπα· ἅψ' οὐ δὲ τοῦ ἔδιδαν ἀρκεταῖς ραβδίαις, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τοῦ σώματος, τὸν ἐγύριζαν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὡς ἂν ἓνα παλαιὸν ἄσκι καὶ τὸν ἔδερναν. Ὁ δὲ Μάρτυς ὑπέμεινε ταῦτα πάντα γενναίως, χωρὶς νὰ φωνάξῃ τελείως, καὶ ἄλλο δὲν ἔλεγε, παρὰ μόνον, Χριστιανὸς εἶμαι· ἔπειτα τὸν ἔβαλαν νὰ καθίσῃ, καὶ ἅψ' οὐ ἐκάθισεν, ἔβαλε τὴν παλάμην αὐτοῦ τὴν δεξιὰν ἐπάνω εἰς τὸν τράχηλόν του, διὰ νὰ παιδευτῇ καὶ τὸ δάκτυλόν του ὁποῦ ἐσήκωσεν ὅταν ἐτούρκι-

σε, καὶ ἐκεῖ τοῦ ἔδωκαν πολλαῖς ραβδιαῖς. Ἐπειτα φέρνουν ἓνα σχοινίον καὶ τυλίγουν μὲ αὐτὸ ὁλόγυρα τὴν κεφαλὴν του, εἰς δὲ τοὺς μήλιγγας αὐτοῦ δύο κομμάτια ἀπὸ τοῦβλον. Ἐπειτα μὲ ἓνα ξύλον ἔστριφαν ὥσάν ἐργάτην τὸ σχοινίον καὶ ἔσφιγγαν τὴν κεφαλὴν του βιαίως, ἕως ὅπου ἐβγήκαν οἱ βολβοὶ τῶν ὀμματίων του ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὸν τόπον τους· ἐγύριζαν δὲ καὶ τὸ πρόσωπόν του ὀπίσω, ὃ δὲ τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ἔλεγε· Χριστιανός, Χριστιανός, Χριστιανός εἰμαι.

Μετὰ τὴν παιδεῖαν ταύτην, βάλλουν οἱ θηριόγνωμοι μίαν βέργαν εἰς τὸ στόμα τοῦ Μάρτυρος καὶ τοῦ ἔσφιγγαν δυνατὰ τοὺς ὀδόντας· εἶτα τραβίζοντες τὴν βέργαν μὲ βίαν πολλὴν ἐξέσπασαν μερικά του ὀδόντια. Ἀτονήσαντες δὲ πλέον οἱ δῆμιοι ἀπὸ τὸ νὰ παιδεύουν τὸν Μάρτυρα, ἄφησαν αὐτὸν μισαπεθαμένον εἰς τὴν φυλακὴν, τῷ δὲ Σαββάτῳ τὸ πρωῒ, ἐπῆγεν ἓνας Χριστιανὸς ὅπου ἦτον ἐκεῖ ὑπηρέτης καὶ εὕρισκε τὸν Μάρτυρα ψάλλοντα τό, τῇ ὑπερμάχῳ· ἐζήτησεν οὖν ἀπὸ τὸν Χριστιανὸν καλαμάρη καὶ ἔγραψε πρὸς τὸν ἀρχιερέα διὰ νὰ τοῦ στείλῃ τὴν θείαν δωρεάν, καὶ διὰ τοῦ ιδίου ἐπέμφθη αὕτη εἰς αὐτὸν καὶ ἐκοινώνησεν, εἶτα γευσάμενος δύο χουλιάριας τζορβᾶν, τὸν ὁποῖον ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἴδιον Χριστιανὸν καὶ εὐχαριστήσας λέγει εἰς αὐτόν, ἂν ἦτον τρόπος νὰ ἔλθῃ τινὰς εἰς τὴν φυλακὴν διὰ παρηγορίαν μου, τὸ ἤθελα. Αὐτὴν τὴν ὥραν ἐμβαίνουν εἰς τὴν φυλακὴν ἄρκετοὶ Ἀγαρηνοὶ καὶ τὸν ἐξέταζαν, καὶ πολλὰ βάσανα τοῦ ἔκαμαν.

Γεώργιος δὲ τις, Θεσσαλονικεὺς, νέος τῇ ἡλικίᾳ, πολλάκις ἀναγινώσκων τὰ μαρτύρια τῶν παλαιῶν Μαρτύρων ἔλεγεν· ἄρά γε τοῦτα ὅλα ἀληθινὰ νὰ εἶναι; ἄρά γε νὰ ὑπέμειναν τόσα βάσανα; καὶ μάλιστα ὁ συνώνυμός μου Γεώργιος; εἰς ταῦτα λέγω ἀπορῶν ὁ εὐλογημένος καὶ ἀκούσας διὰ τὸν Μάρτυρα, ὅτι εἶναι ἐπάνω εἰς τὰς βασάνους, εἶπεν εἰς ἓνα φίλον αὐτοῦ· ἡγάπων πολλὰ ἀδελφὲ νὰ ὑβρισθῶ μὲ τινὰ καὶ νὰ μὲβάλουν εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ ἰδῶ τὸν Ἅγιον Μάρτυρα. Ἐκεῖνος δὲ ἀκούσας ἓνα τοιοῦτον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Γεωργίου, ἐν τῷ ἅμα δίδει εἴδησιν εἰς τοὺς δημογέροντας καὶ αὐτοὶ πέμπουν ἐκεῖνον ὅπου συνάγει τοὺς κουραμάδες, νὰ ὑπάγῃ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὸν κουραμᾶν καὶ νὰ τοῦ δώσῃ εἴδησιν, ὅτι τὸν χρειάζονται νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν Μάρτυρα· καὶ οὕτω μὲ πολλὰς ὑβρισίας, τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν· καὶ εὗρεν εἰς αὐτὴν τοὺς ἄνωθεν Ἀγαρηνοὺς ὅπου εἶπομεν καὶ τὸν ἐτυραννοῦσαν διαφόρως, καὶ τὸν ἐξέταζαν, ποῦ εὕρισκετο τόσους χρόνους, ὃ δὲ Μάρτυς ἔλεγεν, ὅτι ἦτον εἰς τὸν Ἑγγλέζον· ἀπεκρίθη ὁ κολιτζίμπας· οἱ παππάδες τοῦ Ἑγγλέζου σὲ εἶπαν, νὰ πηγαίνῃς ἐκεῖ ὅπου ἐτούρκισες νὰ γένῃς Χριστιανός; ἀπεκρίθη ὁ Μάρτυς· ναὶ αὐτοὶ μὲ τὸ εἶπαν, καὶ ἀναστενάξας μὲ πολλὴν μανίαν ἔλεγεν· ἄχ! νὰ ἦτον εἰς τὰς

χεῖράς μου ἐκεῖνος ὁ παππᾶς, ἤθελα ἐβγάλω καμπόσα λουρία ἀπὸ τὴν ράχην του· καὶ τώρα μπρὲ πόθεν ἦλθες; ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἐπεκρίθη ὁ Μάρτυς. Ἀποκρίνεται ἄλλος ἐξ αὐτῶν, κράξατε ἐκεῖνον ὁποῦ ἤξεύρει νὰ τοῦ βάλλῃ τὸ σχοινίον εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐκεῖνος τὸν μανθάνει νὰ ἀποκρίνεται τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Μάρτυς ἔλεγε· ταλαίπωροι, δὲν αἰσχύνεσθε εἰς τὰ μασκαραλίκια τῆς πίστεώς σας· αὐτοὶ ἔφεραν τζιμποῦκι καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὰ ρουθούνιά του, καὶ τοῦ ἔλεγαν· πῖε καπνὸν τζιφούτ. Ὁ Μάρτυς ἔλεγεν· εἶμαι Χριστιανὸς ἐκ κοιλίας μητρός μου, καλοῦμαι Θεόδωρος καὶ Χριστιανὸς ἀποθαίνω.

Ἕνας δὲ ἀπ' αὐτοὺς ἐκπυρώσας λουλᾶν εἰς τὴν φωτίαν, ἔκαιεν ὀπισθεν τὸν λαιμὸν τοῦ Μάρτυρος λέγων· βλασφημεῖς τὴν πίστιν; ὁ Μάρτυς ἔλεγεν, ἂν θέλετε νὰ μὴ βλασφημῶ τὴν πίστιν σας, μῆτε ἐσεῖς μὴ λέγετε τίποτα ἐναντίον τῆς ἐμῆς Ἀγίας πίστεως. Τὸ μὲν σῶμά μου, εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σας καὶ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σας, καὶ εἴτι θέλετε κάμετε εἰς αὐτό, ἀπὸ ὀλίγον ὀλίγον νὰ κόπτετε καὶ νὰ τρώγετε, μόλις σᾶς φθάνει μίαν ἐβδομάδα· λοιπὸν ὅ,τι θέλετε κάμετε εἰς αὐτό, διὰ νὰ ἐξεννοιάσω πλέον ὀγλήγορα καὶ νὰ ὑπάγω ἐκεῖ ὁποῦ ἔχω δουλείαν. Ἐκεῖνοι δὲ λέγουν τῷ Μάρτυρι· ὁ παππᾶς ὁποῦ σὲ εἶπε νὰ ἔλθῃς ἐδῶ, δὲν σὲ εἶπε, ποῦ ἔχει νὰ ὑπάγῃ ἡ ψυχὴ σου; ὁ Μάρτυς ἔλεγεν αὐτοῖς· αὐτὸ δὲν εἶναι ἐδικόν σας νὰ τὸ ἤξεύρετε, καὶ ἀνάψαντες ἀπὸ τὸ θυμὸν, ἔδωκαν αὐτῷ πολλαῖς ραβδιαῖς, λέγοντες, τώρα νὰ ἰδῇς, τί ἔχεις νὰ πάθῃς. Ὁ Μάρτυς ἔλεγε· κάμετε πλέον ὀγλήγορα, διὰ νὰ ὑπάγω πρὸς τὸν Χριστόν μου τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν· αὐτοὶ δὲ μετὰ πολλοῦ θυμοῦ ἀνεχώρησαν καὶ ἔμειναν οἱ δύο μὲ τὸν Γεώργιον. Πесὼν δὲ ὁ εὐλογημένος Γεώργιος εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος, ἐδέετο παρακαλῶν νὰ τὸν εὐλογήσῃ καὶ νὰ τοῦ συγχωρήσῃ, καὶ ὁ Μάρτυς ἔλεγεν, ἐσὺ ἀδελφέ νὰ μὲ εὐλογήσῃς· ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς καὶ ἔχω τόσα κακὰ ἐπάνω μου· ἔλα ἀδελφέ μου κάθησε κοντά μου, καὶ ἀφ' οὗ ἐκάθισε κοντά του, λέγει ὁ Μάρτυς· ἀδελφέ πῶς ὀνομάζεσαι; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, Γεώργιος, Ἅγιε τοῦ Θεοῦ, καὶ ἦλθα διὰ τὴν ἀγάπην σου· ὁ δὲ Μάρτυς εὐχαριστήσας αὐτῷ, ὥς ἔπρεπε, λέγει· ἀδελφέ μου Γεώργιε, ἔχθες καὶ ἀπόψε ὅλην τὴν νύκτα ἔμεινα μόνος μου καὶ ἐγέμισεν ἡ καρδιά μου ἀπὸ πολὺν φόβον καὶ δειλίαν ἐκ συνεργίας τοῦ σατανᾶ, τόσον, ὁποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσω εἰς ἀπόγνωσιν· ἔπειτα μὲ ἐβοήθησεν ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, καὶ καλὰ ἔκαμες ἀδελφέ μου ὁποῦ ἦλθες, διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς, ὅτι πολὺν θυμὸν ἔχουν οἱ σκύλοι κατ' ἐπάνω μου. Τότε ὁ καλὸς Γεώργιος ἐνθυμίσας τὸν Μάρτυρα τοὺς τρεῖς παῖδας ὁποῦ ἔρριπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός, ἔτι δὲ καὶ τὸν Μεγαλομάρτυρα Δημήτριον καὶ Γεώργιον, καὶ διηγηθεὶς καὶ μέρος τι ἀπὸ τὰ αὐτῶν Μαρτύρια, τὸν ἔκαμεν νὰ χαρῇ, καὶ ἀπὸ τὴν χα-

ράν του ἄρχισεν ὁ Μάρτυς νὰ λέγῃ ἀπ' ἔξω τὴν συνηθισμένην αὐτοῦ προσευχὴν, περὶ τῆς ὁποίας εἶπομεν, ὅτι τὴν ἐσύνθεσεν ὁ ἀδελφὸς δι' αὐτόν.

Ἔπειτα ἐρωτᾷ αὐτὸν ὁ Γεώργιος, πῶς καλεῖται καὶ πόθεν εἶναι, καὶ ἂν ἔχῃ γονεῖς καὶ πόθεν ἐπαρακινήθη εἰς τὸ Μαρτύριον· καὶ ἀποκριθεὶς εἰς ὅλα αὐτὰ ὁ Μάρτυς, ἐζήτησε χαρτὶ καὶ καλαμάρι καὶ ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀρχιερέα, νὰ δώσῃ τὴν εἶδῃσιν εἰς τὸν ἐν τῇ Χίῳ πνευματικόν του ἱατρὸν, ἔγραψε δὲ καὶ τοὺς γονεῖς του. Μετὰ δὲ πολλὴν ὥραν, ὅπου ὁ Γεώργιος εἶχεν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐξεδόθη λόγος ἔξω, ὅτι ἔχουν νὰ κόψουν τοὺς πόδας τοῦ Μάρτυρος ἐκ τῶν γονάτων καὶ νὰ τὸν πομπεύσουν εἰς τὸ παζάρι· τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ ἐκεῖσε ταταρχάνης, ἐμήνυσεν πρὸς τὸν κριτὴν λόγους ὀνειδιστικούς, ὅτι δὲν ἠξεύρει τὸν νόμον τους, καὶ ὅτι εὐθὺς ὅπου ἤκουσεν ἐξ αὐτοῦ τὴν βλασφημίαν κατὰ τοῦ Μωάμεθ, ἔπρεπε νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς θάνατον, καὶ ὄχι νὰ τὸν ἀφήνῃ νὰ νὰ βλασφημῇ τὴν πίστιν· ὅθεν ταῦτα ἀκούων ὁ κριτὴς ἐμπόδισε τὴν βουλὴν του· ἐμβαίνει δὲ καὶ ἕνας παραγιὸς τοῦ μουσελίμῃ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ λέγει τῷ Μάρτυρι· μπρὲ δὲν δίδεις τὸ σαλαβάτι, ἦγουν τὴν ὁμολογίαν τῆς θρησκείας των; τώρα ἔχουν νὰ σὲ χαλάσουν. Ὁ δὲ Μάρτυς ἐσηκώσας τὴν κεφαλὴν του ὑβρίσεν καὶ αὐτὸν καὶ τὸ σαλαβάτι καὶ τὸν Μωάμεθ καὶ τὴν πίστιν τους· ἄλλος δὲ πάλιν θυμωθεὶς ἐσήκωσε τὴν πιστόλαν νὰ τὸν κτυπήσῃ, ἀλλὰ ἕνας ἄλλος τὸν ἠμπόδισεν εἰπὼν δὲν ἔχεις ἐξουσίαν, σὺ νὰ τὸν φονεύσῃς· καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἐμβαίνουν εἰς τὴν φυλακὴν πολλοί, λέγοντες τῷ Μάρτυρι· νά, ἦλθεν ἡ τελευταία σου ὥρα, καὶ ὁ Μάρτυς εὐχαριστήσας ἔδωκε δόξαν τῷ Θεῷ, εἰπὼν τῷ Γεωργίῳ· τί νὰ λέγω ἀδελφέ; ὁ δὲ Γεώργιος τοῦ λέγει, τὸ μνήσθητί μου Κύριε ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου· καὶ πεσόντες ἐπάνω αὐτοῦ ὡς ἄγριοι θῆρες, διὰ νὰ δέσουν τὰς χεῖράς του, ὁ Μάρτυς ἔλεγε· σταθῆτε, σταθῆτε καὶ ποιήσας τρεῖς τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ δέσας μόνος του τὰς μανίκας τοῦ ὑποκαμίσου αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὸν τράχηλόν του, ὡσὰν νὰ ἐτοιμάζετο, διὰ νὰ παλεύσῃ, λέγει· δέσετε τώρα τὰς χεῖράς μου.

Ὅταν δὲ ἤθελαν νὰ τὸν σηκώσουν, ἐτράβηξεν ἕνας τὴν ἄλυσον ὅπου τοῦ εἶχαν εἰς τὸν λαιμόν, τόσον ὅπου ἤθελε παρ' ὀλίγον νὰ ξεσπάσῃ τὸν λαιμόν του. Ὁ δὲ Μάρτυς ἐπόνεσε καὶ τοὺς λέγει· πρῶτον ἐβγάλετε τὰ ποδάρια μου ἀπὸ τὸ ξύλον, καὶ τούτου γενομένου, ἀναστὰς ἔτρεχεν ὁ ἀοίδιμος μὲ πολλὴν προθυμίαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης· καὶ ἐκεῖ ἔδειραν αὐτὸν τόσον ἀνελεήμονα, ὅπου ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν μισαποθαμένος· ἔπειτα στήσαντες αὐτὸν τὸν ἠρώτουν, τί εἶσαι; ὁ δὲ ἀποκρίνετο, Χριστιανός· τί εἶναι τὸ ὄνομά σου; καὶ ὁ Μάρτυς μόλις ἀναπνέων ἀπὸ τὰ βάσανα, ἔλεγε, Θεόδωρος, Χριστιανὸς ἀποθάνω. Τραβίζοντες δὲ τὸ σχοινίον διὰ νὰ τὸν κρεμάσουν, ἔσπασε καὶ ἔπεσεν ὁ Μάρτυς εἰς τὴν γῆν

καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὸ γόνατον, καὶ ἔτρεχεν ἐκεῖθεν αἷμα πολὺ. Σηκώσαντες δὲ αὐτὸν ἐμετάβαλαν τὸ σχοινίον εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ οὕτως ὁ μακάριος Θεόδωρος ὁ κατὰ ἀλήθειαν γενναιότατος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἔλαβε τὸν ποθούμενον τοῦ Μαρτυρίου στέφανον. Τὸ δὲ αἷμα ἐκεῖνο, καὶ ἅφ' οὗ ἐνεκρώθη τὸ Μαρτυρικὸν ἐκεῖνο καὶ ἀθλητικώτατον σῶμα, ἔσταζεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν τοῦ γόνατον τρεῖς ἡμέρας ἀράδα καὶ οἱ Χριστιανοὶ τρέχοντες καὶ πάντα φόβον ἀπορρίπτοντες, ἐπλησίαζαν καὶ κόπτοντες καθ' ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ ὑποκάμισον τοῦ Μάρτυρος, τὸ ἐβουτοῦσαν εἰς τὸ αἷμα ἐκεῖνο καὶ τὸ ἐπαιρναν εἰς τὰ ὀσπῆτιά τους μὲ μεγάλην εὐλάβειαν, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κηρύττουν, ὅτι ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ παροξυσμοὺς καὶ ἄλλας ἀσθενείας, εὐθὺς ὁποῦ ἔπιαν ἀπὸ τὸ ἀπόνιμμα ἐκεῖνο τοῦ Μαρτυρικοῦ αἵματος καὶ ἀπεκαλέσθησαν ἐκ πίστεως, τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἀγίου. Μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας ὕστερον ἐπῆραν ἄδειαν οἱ Χριστιανοί, καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν ὁποῦ τὸν ἐκρέμασαν, ἐκατέβασαν καὶ τὸ "Ἅγιον αὐτοῦ καὶ Μαρτυρικὸν λείψανον, ἄνθρωποι ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα τὸν ἀριθμὸν καὶ ἔθαψαν αὐτὸ ἐντίμως ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν εἰς μίαν ἐκκλησίαν, ἣτις καλεῖται Παναγία Χρυσομαλλοῦσα, κατὰ τὸ νότιον μέρος.

Τοῦτο εἶναι, Χριστιανοὶ ἀδελφοί, τὸ φρικτὸν καὶ ὑπερθαύμαστον Μαρτύριον, τοῦ ἐν Ἀγίοις Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Νέου, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἀμφιβάλλω, πῶς ὁποῖος τὸ ἀναγινώσκει μὲ εὐλάβειαν, πολλὴν κατάνυξιν θέλει λαμβάνει εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ θέλει δοξάζει ἀπὸ ψυχῆς τὸν θαυμαστὸν ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ Κύριον, ὁποῦ ἐθαυμάστωσεν εἰς ἕνα τοιοῦτον νέον ἕως εἴκοσι χρόνων, τὴν Ἀγίαν του πίστιν, χαρίζοντάς του ἄνωθεν καὶ φωτισμὸν καὶ δύναμιν, νὰ φύγῃ τὴν πλάνην καὶ τὸ σκότος καὶ νὰ κηρύξῃ ἐνώπιον τῶν ἀλλοπίστων Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ νὰ στηλιτεύσῃ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐκείνων πλάνης μὲ τόσῃ παρρησίᾳ. Καὶ αὐτὰ δὲν τὰ λέγω ἀπλῶς καὶ ὥς ἔτυχεν, ἐπειδὴ βέβαια ἠξέυρω, ὅτι καὶ ἄλλοι, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ὅλοι ὁποῦ παρρησιάζονται κάνουν τὰ ἴδια, ἀλλὰ τὰ λέγω, διὰ νὰ θαυμάσετε ἀδελφοὶ τοῦ ἐσταυρωμένου τὴν δύναμιν· ἐπειδὴ τοῦτος ὁ νέος ὁποῦ τώρα εἰς τοὺς μαρτυρικοὺς τοῦ ἀγῶνας ἔδειξε τὴν ὑπερθαύμαστον τούτῃ ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν, ὅταν κατ' ἀρχὰς ἦλθεν εἰς αἴσθησιν, ἄρχισε νὰ κἀνῃ ὥς Χριστιανὸς τὸν σταυρόν του καὶ νὰ λέγῃ ψαλμοὺς καὶ ἄλλας εὐχάς, δεόμενος τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἐκεῖθεν. Εἶχεν ὁμως ὥς ἄνθρωπος εἰς τὴν καρδίαν του τόσον φόβον θανάτου, ὥστε ὁποῦ ἐκεῖ, ὁποῦ μίαν ἡμέρα κρυφίως ἔκανε τὸν σταυρόν του, τὸν εἶδεν ἕνας ἐκ τῶν ἀλλοπίστων καὶ μὲ ἀγρίαν φωνὴν τὸν ἐφώνασε, μπρέ, ἀκόμα γκιουρῆς εἶσαι; ἔτῃ τὸν ἐφώνασε μόνον ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ τοῦ δείξῃ κανένα ἄλλον φόβον· ἀλλ' ὁ καλὸς τυχεὸς ἐκεῖνος νέος, τόσον ἐφοβήθη, ὥστε ὁποῦ κάποιον κακὸν ἀ-

νίατον συνέβη εἰς τὸ σῶμά του, ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν υπερβολικόν του φόβον· ἔτζη ἔπαθε τότε ὅπου ἀκόμα δὲν εἶχεν ἀνάψει εἰς τὴν καρδίαν του ἐκεῖνο τὸ θεῖον πῦρ· ἀλλ' ὅμως τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ; καὶ τίς νὰ μὴ βοήσῃ μὲ τὸν Δαβίδ, θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ; ἐκεῖνος ὁ τόσον δειλὸς πρότερον, ἐκεῖνος ὅπου τόσον φόβον εἶχεν ἐκεῖ μέσα, ὕστερον ἅφ' οὗ ἐκεῖθεν ἐβγήκε, καθὼς ὁ Πέτρος, ἅφ' οὗ ἐμακρύνθη καὶ σωματικῶς ἀπὸ τοὺς ἀνόμους καὶ ἔκλαυσε πικρῶς ὡς ἐκεῖνος· ἅφ' οὗ ἐχρίσθη τῷ Ἀγίῳ Μύρῳ· ἅφ' οὗ ἐσυνανεστράφη τῇ ἀληθείᾳ μὲ πνευματικὸς ἄνδρας· ἅφ' οὗ ὁλοψύχως ἐπλησίασεν εἰς τὸν Θεόν, τότε, χωρὶς ἄλλο ἐθερμάνθη ἡ καρδιά του καὶ ὄχι ἀπλῶς ἐθερμάνθη, ἀλλὰ φλόγα θεοῦ πυρὸς ἄναψε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, ὅπου τὸν ἐβίαζεν ἡμέραν καὶ νύκτα, καθὼς ἡκούσατε, νὰ ὑπάγῃ ὄχι διὰ μιᾶς, ἀλλὰ διὰ μυρίων βασάνων εἰς τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὅπου ὑπάγει νὰ μαρτυρήσῃ, δὲν ὑπάγει μὲ καμμίαν βεβαιότητα, ὅτι μὲ συντομίαν ἔχει νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τυράννων, ἀλλ' ὑπάγει καὶ παραδίδεται διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰησοῦ, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοὺς μὲ ἀπόφασιν, ὅτι νὰ ὑπομείνῃ, ὅσα ὁ ἀρχέκακος σατὰν ἐμπνεύσῃ εἰς τὰς θηριώδεις καὶ φονώσας αὐτῶν ψυχὰς νὰ τοῦ κάμουν κολαστήρια. Τίς λοιπὸν δὲν θέλει ὁμολογήσῃ, ὅτι τὸν πρώην δειλότατον τοῦτον νέον, δύνاميς ἄνωθεν θεϊκὴ τὸν ἐκατάστησεν ὕστερον ἀνδρειότατον, γενναιοτάτον καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν οὐρανόφρονα καὶ θεόφρονα τόσον ὅπου μακρόθεν ἐκίνησε καὶ ἐπῆγε νὰ πάθῃ διὰ τὸν Χριστόν ὅλα ἐκεῖνα, ὅπου ἐστοχάζετο, πὼς ἡμποροῦσαν νὰ τοῦ κάμουν οἱ τύραννοι; κατὰ ἀλήθειαν ὅποιος δὲν ὁμολογεῖ τούτην τὴν ἀλήθειαν, δηλαδὴ ὅτι δύναμις θεία ἔβαλεν εἰς αὐτὸν (καθὼς βέβαια πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν τοῦτο καὶ διὰ κάθε ἄλλον) τὴν τόσῃ ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν εἰς τὰς βασάνους. Ὅποιος, λέγω, τοῦτο δὲν ὁμολογεῖ, ἢ ἐχθρὸς εἶναι τῆς πίστεως καὶ ὀλότελα ἄθεος, ἢ ἄλογος εἶναι παντελῶς καὶ ἀναίσθητος. Ἀπαράλλακτα σχεδὸν αὐτὰ ταῦτα εὐρίσκομεν ὅπου ἔγιναν καὶ εἰς τοὺς Ἀγίους Ἀποστόλους καὶ μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πάθους, ἐπειδὴ ἀκόμα ἦσαν ἀτελεῖς καὶ ἀσθενεῖς, τόσος φόβος ἐπέπεσεν εἰς αὐτούς, ὥστε ὅπου ἄλλοι τὸν ἄφησαν καὶ ἔφυγον, ἄλλοι τὸν ἠρνήθησαν, ὡς ὁ Πέτρος· ὕστερον ὅμως ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν, ὅταν ἔλαβον τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ ἐνεδύθησαν τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ὄχι μόνον κάθε λογῆς δειλίαν καὶ φόβον ἀπέβαλον, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐδιψοῦσαν τὰ πάθη καὶ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὸν θάνατον αὐτόν, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐσταυρωμένου διδασκάλου καὶ σωτῆρος αὐτῶν.

Λοιπὸν Χριστιανοὶ ἀδελφοί, ἐπειδὴ ἡ πίστις ἡμῶν εἶναι οὕτως θεία

καὶ θαυμαστὴ καὶ ὑπερένδοξος, καθὼς τὴν βεβαιώνουν οἱ φρικτοὶ ἀγῶνες καὶ τὰ μαρτύρια ἐκείνων ὅπου ἀποθνήσκουν δι' αὐτήν, λοιπὸν λέγω, ἅς τὴν βαστῶμεν καὶ ἡμεῖς στερεὰ καὶ μέχρις αἵματος, ἂν τύχη· ἅς τὴν τιμῶμεν μὲ τὰ ἔργα ἐκεῖνα ὅπου ἀρμόζουν εἰς τοιαύτην πίστιν· ἅς παρακαλοῦμεν τοὺς Ἀγίους Μάρτυρας, ὅπου ἀπέθανον δι' αὐτήν, καὶ ἐξαιρέτως τὸν σήμερον ἑορταζόμενον θεῖον Θεόδωρον, νὰ πρεσβεύουν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀναξίων πρὸς Κύριον, νὰ ἐλεήσῃ καὶ ἡμᾶς τοὺς κατακρίτους καὶ νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ νὰ εὐαρεστήσωμεν αὐτῷ διὰ μετανοίας, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Α Ι

τοῦ Ἀγίου Μακαρίου ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου

(ἐκ τοῦ κώδικος Παντελεήμονος 455, σ. 109-116)

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐστάλη πρὸς παραμυθίαν μετὰ τὸ μαρτύριον τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου πρὸς τοὺς γονεῖς αὐτοῦ παρὰ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Νοταρᾶ, πρώην Κορίνθου, τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ ἀσκήσαντος, ἐν τῇ μονῇ τοῦ Ἀγίου Πέτρου, παρ' οὗ καὶ ὁ ἅγιος νεομάρτυς Θεόδωρος κατηχήθη καὶ πρὸς τὸ μαρτύριον ἡτοιμάσθη κατὰ τὸ 1795, Φεβρουαρίου 17.

Τὴν ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς ἐντιμότητα ἐκ βαθέων ψυχῆς εὐχόμενος εἰλικρινῶς προσαγορεύω.

Δεόμενος τοῦ ἐν Σηλαιῷ γεννηθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα περιφρουρῇ αὐτὴν πανοικί ἐν τῇ κατ' ἄμφω ὑγείᾳ καὶ διηνεκεῖ εὐημερίᾳ, ἀξιῶν αὐτὴν τοῦ ἑορτάζειν θεοφιλῶς τὰς ἀγίας αὐτοῦ ἑορτὰς εἰς ἔτη πολλὰ καὶ διανύσαι καὶ τὸ νέον ἔτος τοῦτο αἴσιον μετὰ πάντων τῶν σωτηρίων καταθυμίων.

Δεξάμενος περιχαρῶς τὸ ποθητόν μοι γράμμα της καὶ τὴν ἐφετὴν μοι ὑγείαν της μαθὼν, δόξαν ἀνέπεμψα τῷ παναγὰθῳ Θεῷ ἡμῶν. Ἐγνων ἐφεξῆς καὶ ὅσα ἀπὸ καλοκαγαθίας της μοι σημειοῖ περὶ τῆς τοῦ γενναίου Μάρτυρος ἀθλήσεως, ὡς τάχα συνεργήσαντος εἰς τὰ κατ' αὐτὸν ἐκεῖ, ὅπου ἐγὼ ἐφάνην πολλὰ ἐλλειπῆς εἰς τὸ χρέος μου διὰ τε τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολήν, τὴν ἰδιάζουσαν κλίσιν ἣν ἐδειξε πρὸς ἐμὲ ὁ παντευλόγητος, καὶ διὰ τὰς ἀπείρους χάριτας ὅπου παρ' αὐτοῦ ἀπήλαυσα τὰς ψυχωφελεστάτας καὶ σωτηρίους, καθορῶν ἕνα τοιοῦτον νέον νὰ διψᾷ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον καὶ νὰ ἀγωνίζεται εὐχαρίστως μὲ τόσους καὶ τοιούτους ἀγῶνας διὰ τὴν φλόγα, ὅπου ἦψεν ἐνδον ἐν τοῖς σπλάγχχνοις του διὰ τὸν ἐραστὴν καὶ ἐρωμένον Ἰησοῦν. Ὅθεν καὶ ἄμποτε νὰ ἡμουν ἱκανὸς νὰ πληρώσω παρὰ μικρὸν ἀπὸ τὸ χρέος, ὅπου ἔχω πρὸς τὸν ἅγιον καὶ τοὺς αὐτοῦ γεννήτορας, ὡς ἐξ ὑμῶν ἀξιωθεῖς τοιοῦτου θησαυροῦ καὶ τοιοῦτου ὑποδείγματος, διὰ νὰ τὸ ἔχω ἐφ' ὅρου ζωῆς μου ἐνώπιόν μου, καὶ ἄμποτε διὰ πρεσβειῶν του νὰ ἔλθω εἰς ἑαυτὸν καὶ ἐγὼ καὶ κάθε ἀδελφός μας Χριστιανὸς καὶ νὰ λάβωμεν ἀγιασμόν, λογισμόν ἐπιστροφῆς καὶ διορθώσεως.

Είδον καὶ τὴν ἀξιεπαινον προθυμίαν, ὅπου ἔδειξεν ἡ αὐτὴ ἐντιμότης διὰ τὸν τύπον τῆς φυλλάδος τοῦ ἁγίου μας καὶ τῆς ἔδωκα μυρίας εὐχάς. Ἄς εἶσαι πεπληροφορημένος, εὐλογημένε, ὅτι τὴν ἀπεδέχθη ὁ Θεὸς ὡσὰν τὰ δῶρα τῶν τριῶν Μάγων καὶ θέλει τῆς ἀποδώσει ἀπειροπλάσιους τὰς ἀμοιβάς, ὡσὰν ὅπου ἐπροθυμοποιήθη εἰς τὸ νὰ ἐκδοθοῦν εἰς τὸ φῶς τὰ ἄθλα τοῦ Μάρτυρος πρὸς δόξαν τοῦ ἀγωνοθέτου Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τοῦ ἀγωνιστοῦ του, εἰς κοινὴν τοῦ Γένους ὠφέλειαν.

Λοιπὸν εἰς τὸν παρόντα γραμματοκομιστὴν Γιάννην τοῦ Ζαννάκη, θέλει ἐγχειρίσει τὰ ἑκατὸν γρόσια, ὡς πιστὸν καὶ γείτονά μας, διὰ νὰ τὰ φέρῃ ἀσφαλῶς καὶ ἄμποτε νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ ἰδοῦμεν καὶ τὰς νεοτυπώτους φυλλάδας καὶ νὰ τὰς διαβάσωμεν καὶ τότε ἄς γένη τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ταῦτα μὲν οὕτω τὰ δὲ ἔτη αὐτῆς εἶεν θεόλβια.

Ἔτος 1796. Δεκεμβρίου 30.

Ἐνθερμος ἐν Κυρίῳ εὐχέτης της
καὶ ὅλος εἰς τοὺς ὀρισμούς της.

Μακάριος

Τὴν σεμνοτάτην σύζυγόν της μετὰ τῶν τέκνων της ἐξ ὅλης ψυχῆς εὐχομαι.

Τὴν ποθουμένην μοι ἀπόλαυσίν της προσμένω μετὰ πολλῆς προθυμίας μου καὶ γένοιτο ὡς τάχιστα, γένοιτο.

(Ἡ ἐπιγραφὴ). Τῷ ἐντιμοτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ Κυρίῳ Κυρίῳ Χατζῆ Ἀναστασίῳ Κυρικόγλου, εὐχετικῶς.

Εἰς τὸ Νεοχώρι.

Ἐπιστολαὶ τέσσαρες τοῦ ἁγίου Μακαρίου Κορίνθου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ ἁγίου Θεοδώρου Χατζῆ-Ἀναστάσιον Βυζάντιον, ἀντιγραφεῖσαι πρὸς πίστωσιν τῆς ἀφθαρσίας τοῦ ἁγίου σώματος αὐτοῦ.

Τὴν ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς τιμιότητα ὀλοψύχως εὐχόμενος πανοικί, ἡδέως προσαγορεύω δεόμενος τοῦ παναγάθου Θεοῦ ἡμῶν ὑπὲρ τῆς υἱείας καὶ σωτηρίας της. Ἐπειδὴ καὶ θεῖω ἐλέει ἐτυπώθησαν καὶ ἐκατευοδόθησαν τὰ βιβλία τῶν ἁγίων νεομάρτύρων, διὰ τοῦτο κατὰ τὸ χρέος μου τῆς στέλνω δέκα βιβλία ἀπὸ αὐτὰ καὶ λάβε τα διὰ τὴν συνδρομὴν, ὅπου ἐκάμετε εἰς τὴν δαπάνην τοῦ τύπου, καὶ ἂν χρειάζωνται καὶ ἄλλα, ἃς ἔχω τὴν εἶδῃσιν διὰ νὰ τῆς στείλω. Παρακαλῶ δὲ νὰ μοῦ γράψῃς τὰ περὶ τῆς ἀγαθῆς υἱείας της καὶ τῆς τῶν βιβλίων περιλαβῆς. Τὰ δὲ ἔτη αὐτῆς εἶψαν θεόθεν πανευδαίμονα.

1800, Ἰανουαρίου 10.

Ἐνθερμος ἐν Κυρίῳ εὐχέτης σας
καὶ εἰς τοὺς ὀρισμούς της ἔτοιμος,

Μακάριος.

(Ἡ ἐπιγραφὴ)

Τῷ τιμιωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ Κυρίῳ Κυρίῳ Χατζῆ Ἀναστασίῳ εὐχετικῶς.

Εἰς τὸ Νεοχώρι.

Ἐπιστολὴ δευτέρα αὐτοῦ πρὸς τὸν ἴδιον.

Τὴν ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς τιμιότητα πανοικί εὐχόμενος ὁλοψύχως, ἡδέως προσαγορεύω.

Δεόμενος τοῦ Ἁγίου Θεοῦ ὑπὲρ τῆς υγείας καὶ σωτηρίας της ἔλαβον τὸ τίμιον γράμμα της καὶ ἐχάρην λίαν διὰ τὴν ἐφετὴν μοι υγείαν της. Εἶδον ἐφεξῆς καὶ τὰ σημειωθέντα, καὶ ἰδοὺ ὁποῦ κατὰ τὴν αἴτησίν της, στέλλω μὲ τὸν παρόντα τὰ τρία βιβλία, παρακαλῶ ὁμως νὰ δοθοῦν σκεπτικῶ τῷ τρόπῳ εἰς γνωρίμους ἀνθρώπους καὶ προσεκτικούς, διὰ νὰ μὴν συνέβη κανένα ἐναντίον, διὰ δὲ τὸ ἅγιον λείψανον ὁποῦ ζητεῖ ἄς εἶναι πρὸς εἰδυσίν της, ὅτι ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐθαυμάστωσε τὸν ἑνδοξόν του μάρτυρα (Θεόδωρον) καὶ ἐβγῆκε σῶον καὶ ἀκέραιον τὸ ἄγιόν του λείψανον. Ὅθεν καὶ φοβοῦνται νὰ κόψουν ἐξ αὐτοῦ, καὶ δυσκόλως ἐπιχειρίζονται νὰ τολμήσουν τοιοῦτόν τι, καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπομονὴν καὶ νὰ δοξάζωμεν τὸν Θεὸν ὅπου οὕτως ἡδύοκῃσε, διὰ νὰ δοξάζεται τοιοῦτοτρόπως περισσότερο. Ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον, τὰ δὲ ἔτη αὐτῆς εἶσαν θεόθεν πανάγαθα.

1800, Μαρτίου 6.

*Ἐνθερμος ἐν Κυρίῳ εὐχέτης.
Καὶ εἰς τοὺς ὀρισμοὺς ἔτοιμος,
Μακάριος.*

(Ἐπανάγραμμα).

Τῷ τιμιωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ Κυρίῳ Χατζῇ Ἀναστασίῳ εὐχετικῶς.

Εἰς τὸ Νεοχώρι.

Ἐπιστολὴ τρίτη τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸν ἴδιον.

Τὴν ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς τιμιότητα πανοικί εὐχόμενος ὁλοψύχως προσφθέγγομαι.

Τὸ τίμιον καὶ ποθητόν μοι γράμμα της δεξάμενος ἐχάρην λίαν ἐπὶ τῇ δηλώσει τῆς ἐφετῆς μοι υγείας της, ἣν ὁ Κύριος χαρίζοιτο αὐτῇ διηνεκῶς μετὰ πάντων τῶν σωτηριωδῶν ἀγαθῶν. Εἶδον ἐφεξῆς καὶ τὰ ἐν αὐτῷ σημειωθέντα, ὅτι δηλαδὴ ἔλαβε τὰ τρία Μαρτυρολόγια, καὶ ὅτι ζητεῖ προσέτι ἕτερα δύο, ἔπρεπεν ὁμως, νὰ μοῦ δώσῃ τὴν εἰδυσιν, πρὶν νὰ διαδοθοῦν· ὥς τόσον δι' ἀγάπην της καὶ τοῦτο της τὸ αἶτημα πληρώσω, καὶ διὰ τοῦ παρόντος πέμπω αὐτῇ καὶ τὰ δύο, ἐξ ὧν ἔχω διὰ λόγου μου καὶ λάβετέ τα.

Παρακαλῶ δὲ τὸν φίλτατον υἱόν της (1) ὁπου, ὥς ἔμαθον, εἶναι παρὰ τῷ Παναγιωτάτῳ, νὰ μοῦ στείλῃ ἓνα συγχωρητικὸν γράμμα κεκοσμημένον Θεοφάνους Μοναχοῦ, Μαρίας, Ἀγγελικῆς, Πανούτζου, Δημητρίου, Παύλου καὶ Γεωργίου τῶν ἐν Κορίνθῳ, ὑπογεγραμμένον ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἁγίους Ἀρχιερεῖς καὶ Πα-

τριάρχας καὶ τὰ ἐξοδά του θέλει τὰ λάβει ἀπὸ τὰ παρόντα καὶ θέλω τὸ γνωρίζει μεγαλωτάτην χάριν.

Τοιαῦτα μὲν ἐν βίᾳ· τὰ δὲ ἔτη αὐτῆς εἶσαν θεόθεν πανευδαίμονα.

1802, Φεβρουαρίου 2.

Διάπυρος ἐν Κυρίῳ εὐχέτης
καὶ πρόθυμος εἰς τοὺς ὀρισμούς,
Μακάριος.

(Ἐπιγραφή τῆς αὐτῆς ἐπιστολῆς).

Τῷ τιμιωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ κ.κ. Χατζῆ-Ἀναστασίῳ Κυρικόγλου εὐχετικῶς.

Εἰς Βασιλεύουσαν.

Ἐπιστολὴ τετάρτη τοῦ ἁγίου Μακαρίου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ ἁγίου.

Τὴν ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς τιμιότητα ὁλοψύχως εὐχόμενος, ἡδιστα προσαγορεύω σὺν τῷ «Χριστὸς ἀνέστη».

Καθικετεύων ἐκτενῶς τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα Κύριον, ἵνα διαφυλάττῃ αὐτὴν πανοικί ἐν ὑγείᾳ ἄκρα ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ εὐδαιμονίᾳ, καταξιῶν αὐτὴν τοῦ ἑορτάζειν φαιδρῶς τε καὶ πνευματικῶς τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ἐξανάστασιν εἰς χρόνους πολλοὺς μετὰ πάντων τῶν παρ' αὐτοῦ ἀγαθῶν.

Ἄσμενος ἐδεξάμην τὸ τίμιον καὶ ποθητόν μοι γράμμα τῆς καὶ ἐχάρην λίαν εὐαγγελισθεὶς τὴν ἐφετην μοι ὑγείαν τῆς, ἔλαβον δὲ καὶ τὸ συγχωρητικὸν καὶ μεγάλας καθομολογῶ τὰς χάριτας. Ἄς ἔχῃ τὴν εὐχὴν τῆς Παναγίας καὶ πάντων τῶν ἁγίων ὁ φίλτατος υἱὸς τῆς Γεώργιος διὰ τὴν προθυμίαν καὶ ἐπιστάσιαν ἣν ἔλαβε δι' αὐτὸ (2)· ὅθεν καὶ μένω ὀφειλέτης, ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον, τὰ δὲ ἔτη αὐτῆς εἶσαν θεοφρούρητα.

1802, Ἀπριλίου 22.

Ὑμᾶς δὲ τὴν ἐν Χριστῷ πεφιλημένην δυνάδα τῶν ἀδελφῶν τοῦ Νεομάρτυρος Θεοδώρου μου, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας σᾶς εὐχομαι, καὶ ἀκούων τὸ καλὸν σας ὄνομα χαίρω καθ' ὑπερβολὴν καὶ δοξάζω τὸν Κύριον διὰ τὴν εἰς τὰ καλὰ ἐπίδοσίν σας, ὃν καὶ παρακαλῶ νὰ φυτεύσῃ τὸν φόβον του τὸν ἅγιον εἰς τὰς καρδίας σας διὰ νὰ αὐξάνετε τὰ καλὰ καὶ νὰ προκόπτετε καθ' ἑκάστην εἰς ὅλα τὰ ἀξιέπαινα καὶ θεαρέστατα ἔργα, ἀδελφοὶ τοῦ μάρτυρος ἄξιοι τῷ ὄντι γινόμενοι.

Ἐξομολογητάριον ὅπου ζητεῖς Κύρ Γεώργιε δὲν ἔχω, ἐὰν δὲ εὕρω κανένα θέλω τὸ ἐξαποστείλω. Τώρα τῆς στέλλω δύο βιβλία ψυχοσωτήρια καὶ διάβαξέ τα συνεχῶς καὶ μετὰ προσοχῆς, καὶ θέλει ὡφεληθῆς βάνοντάς τα εἰς πρᾶξιν. Ὅμως αὐτοῦ, ὅπου εἶσαι, λογιάζω ὅτι δὲν ἔχεις ἡσυχίαν καὶ πρόσεχε.

Ἐνθερμος ὑμῶν εὐχέτης ἐν Κυρίῳ.
Καὶ εἰς τοὺς ὀρισμούς σας ὁλος,

Μακάριος.

(Ἡ ἐπιγραφή).

Τῷ τιμιωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ κ.κ. Χατζῆ-Ἀναστασίῳ Κυρικόγλου εὐχετικῶς.

Εἰς Βασιλεύουσαν.

(1) Οὗτος ἦν ὁ Κύρ Γρηγόριος Ἀδριανουπόλεως, Ἀναγνώστης Γεώργιος, τότε εὕρισκόμενος εἰς τὸ Πατριαρχεῖον.

(2) Οὗτος ἦν ὁ Κύρ Γρηγόριος Ἀδριανουπόλεως διὰ συνδρομῆς τοῦ ὁποῖου συνεγράφη τὸ παρόν.

Ἐπιστολὴ ἑτέρα τοῦ Ἀγίου.

Ἦτις ἐπέμφθη πρὸς τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου, υἱὸν τοῦ Χατζῆ-Ἀναστασίου παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀγίου Μακαρίου.

(Ὁ τίτλος)

Τὴν ἐν Χριστῷ μοι περιπόθητον αὐτῆς τιμότητα ἐξ ὅλης ψυχῆς εὐχομαι.

Δεόμενος τοῦ Ἀγίου Θεοῦ ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ σωτηρίας της, τὸ τίμιόν της γράμμα δεξάμενος, καὶ γνοὺς δι' αὐτοῦ τὴν ἐφετήν μοι ὑγείαν της ἐχάρη λίαν. Εἶδον ἐφεξῆς καὶ τὰ σημειωθέντα, καὶ καλὸν ἦτο νὰ κάμῃ τὸ μελετηθὲν ταξεῖδι διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἅγιον λείψανον τοῦ νεομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ αὐταδέλφου της καὶ νὰ ζητήσῃ καὶ μέρος ἐξ αὐτοῦ, καὶ διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσω καὶ ἐγώ. Καλλίτερα ὅμως εἶναι ἢ ὑπακοὴ ὅπου ἔχει εἰς τοὺς γονεῖς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ φυλάττῃ μέχρι τέλους, διὰ νὰ λάβῃ καὶ τὴν εὐχὴν τους· ὅτι εὐχαὶ γονέων στηρίζουσιν οἴκους τέκνων· καὶ ἐν ταῦτῳ δὲν θέλει λείψει καὶ ἡ εὐχὴ καὶ προστασία τοῦ ἀγίου ἀπὸ αὐτὴν ὡς ἐκπληροῦσαν τὰς θείας ἐντολάς. Περὶ δὲ τοῦ αἰτήματός της λυποῦμαι πολλὰ, ὅπου δὲν ἠμπορῶ νὰ πληρώσω τὸν πόθον της. Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἅγιον λείψανον ἀνεκομίσθη σῶον καὶ ἀκέραιον, καὶ μὲ πολλοὺς τρόπους καὶ παρακλήσεις, μόλις ἐδυνήθην νὰ λάβω ὀλίγον τι μέρος (ὥσάν ὅπου συστέλλονται νὰ τὸ χαλάσουν), τὸ ὁποῖον τὸ ἀσήμωσα, καὶ δὲν εἶναι τρόπος νὰ κόψω ἀπὸ αὐτό. Μόνον ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἔκοψα πρὶν νὰ τὸ περικλείσω διὰ νὰ δώσω εἰς τὸν ἀδελφὸν ὅπου τὸν ἐσυνώδευσε καὶ εἰς τὸν πνευματικόν του, εἶχον ὀλίγον τι, καὶ ἰδοὺ ὅπου σᾶς τὸ πέμπω διὰ τοῦ παρόντος πρὸς εὐχαρίστησίν σας, περὶ σφαιρισμένον ἐν τῷδε μοι τῷ γράμματι, καὶ δεχθῆτε μετ' εὐλαβείας, καὶ εὐμενείας· ὅτι καὶ τὸ ὀλίγον μετέχει θείας χάριτος, ὡς καὶ τὸ πολὺ. Ταῦτα μὲν οὕτως, τὰ δὲ ἔτη εἶησαν θεόλβια.

1802, Μαΐου 28.

*Εὐχέτης αὐτῆς ἐν Κυρίῳ θερμὸς
καὶ ὅλος εἰς τοὺς ὀρισμούς της,*

Μακάριος.

(Ἐπιγραφή τοῦ γράμματος).

Τῷ τιμιωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ κ.κ. Ἀντωνίῳ τοῦ Χατζῆ-Ἀναστασίου. Εὐχετικῶς.

Εἰς Βασιλεύουσαν.

Ἐπιστολὴ τοῦ Ἀγίου ἐτέρα.

Πρὸς τὸν Κύριον Γεώργιον, αὐτάδελφον τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, Ἀναγνώστην ὄντα τότε ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, νῦν δὲ Μητροπολίτην Ἀδριανουπόλεως γενόμενον Κύριον Γρηγόριον.

Τὴν ἐν Χριστῷ περιπόθητον αὐτῆς λογιότητα ἐκ ψυχῆς εὐχόμενος ἡδέως προσαγορεύω.

*Τὸ ποθητόν μοι αὐτῆς γράμμα δεξάμενος ὑπερήσθη ἐπὶ τῇ δηλώσει τῆς ἐφε-
τῆς μοι ὑγείας της, ἣν ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐπιδαψιλεύσῃ αὐτῇ διὰ παντὸς μετὰ
πάντων τῶν σωτηριωδῶν ἀγαθῶν. Ἐγνων δὲ καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ περὶ μὲν τοῦ νε-
ομάρτυρος Κωνσταντίνου ἐπιμελήθητι, παρακαλῶ, νὰ μάθῃς παρὰ τῶν συμπα-
τριωτῶν αὐτοῦ τοὺς γονεῖς του, τὸ χωρίον του, καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὸν ἐπὶ λε-
πτοῦ καὶ νὰ μᾶς γράψῃς ὡς ἀναγκαῖα ὅτι τὸ πιττάκιόν της δὲν ἔλαβον.*

*Περὶ δὲ τῶν Μαρτυρολογίων μόλις εὔρον τρία ἐκ πρώτων καὶ λάβε τα παρὰ
τοῦ γραμματοκομιστοῦ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἅς τυπώσῃ ἄλλος, ὅτι ἐγὼ ἀπέκαμον. Τὸν
ἐν Χριστῷ μοι περισπούδαστον αὐτῆς πατέρα καὶ τοὺς λοιποὺς συγγενεῖς ὅλους
ὀλοψύχως εὐχόμενος προσφθέγγομαι. Τὰ δὲ ἔτη αὐτῆς εἶεν θεόλβια.*

αὡγ'. Μαΐου κθ'.

*Εὐχέτης ἐν Κυρίῳ αὐτῆς
καὶ εἰς τοὺς Ὀρισμούς της,
Μακάριος.*

(Ἐπανώγραμμα).

*Τῷ λογιωτάτῳ καὶ ἐν Χριστῷ μοι περιποθήτῳ κ.κ. Γεωργίῳ. Εὐχετικῶς
Εἰς Βασιλεύουσαν.*

* * *